

Messeplikten, et budskap til de troende

Den 12. mars suspenderte jeg de troendes messeplikt – for å uttrykke meg juridisk. Siden den tid har jeg fått en god del spørsmål om jeg virkelig har anledning til å gjøre dette, og hvor lenge det er holdbart å opprettholde en slik avgjørelse.

Spørsmålene er gode, for de røper en lengsel etter å delta i messen og motta kommunionen. Ordet «plikt» forbindes ofte med noe negativt eller ubehagelig. Men fra apostlenes tid og til vår egen er søndagen en fest og et møte med den oppstandne Herre – og alle som sammen med oss utgjør hans kirke.

Den oppstandne kommer til fellesskapet av de troende, den første påske, da han viser seg for apostlene og kvinnene ved graven – og i hver messefeiring gjennom Kirkens historie. For den som tror, er det selvsagt intet offer å møte ham sammen med prestene og fellesskapet av troende. Augustins ord: *Dere er hva dere mottar, Kristi legeme*, beskriver dette guddommelige og menneskelige fellesskap meget presist. Og hvordan kunne vi leve vår tro hvis vi ikke vil møte Herren i sakramentet, i de helliges samfunn?

Som biskop har jeg en omfattende dispensasjonsmyndighet; som biskop og samfunnsborger har jeg en forpliktelse til å beskytte alle som deltar i messefeiringen fra alvorlig smittefare, ut fra de bestemmelser vår regjering gir. Det er ikke trosfrihet og forsamlingsfrihet den vil begrense, men virkningen av et farlig virus.

Jeg hadde gledet meg til de mange konfirmasjoner som var planlagt dette året, og det er med sorg jeg må fastslå at de ikke kan gjennomføres. Desto større blir gleden når det kan skje.

Førstkommende torsdag åpnes det for «arrangementer» med opptil 50 deltagere. Bestemmelsen om å holde en avstand på én meter gjelder ubetinget, men vi har ennå ikke kunnet fastslå hvordan kommunionen kan deles ut på en verdig og samtidig medisinsk forsvarlig måte. Vi arbeider med dette.

Mitt håp er at messen gradvis gjøres tilgjengelig for så mange som mulig inntil pandemien endelig er temmet. Det betyr at mange må leve med savn i en tid fremover, eventuelt at de kan være til stede i messen uten å kunne motta sakramentet. Messeplikten innebærer forøvrig ingen forpliktelse til å motta kommunionen, bortsett fra én gang i året, den såkalte påskeplikt (jfr. kanon 920).

Under de nåværende omstendigheter bestemmer jeg at denne plikt i år kan oppfylles helt frem til festen for det hellige kors, den 14. september.

Når det av forskjellige grunner ikke er mulig å delta i søndagsmessen, betyr ikke det at en helligholdelse av dagen er utelukket. Søndagsmessene i mange av våre kirker «strømmes», og er blitt et verdifullt holdepunkt i mange troendes liv. Bibellesningene og de liturgiske tekster er tilgjengelige (f.eks. på katolsk.no); rosenkransbønnen og maiandakter anbefales. En samtale om

søndagsevangeliet og felles bønn i familien har mange gode erfaringer med, for å nevne noen eksempler.

Uansett hvor sterkt vi savner messen og fellesskapet, er det ingen grunn til å fortvile. Kristus kommer til alle som vil motta ham; han hører vår bønn, og kjenner vår nød. Dersom mottagelsen av sakramentet ikke er mulig, så er vår lengsel hellig og vårt savn en velsignelse.

Jeg ber Gud velsigne og beskytte dere alle.

+Bernt Eidsvig

biskop av Oslo og apostolisk administrator av Trondheim

Oslo, den 2. mai 2020.